

време. Завърналъ се въ навечерието на руско-турската освободителна война, той се задомилъ за внучката на най-богатия и влиятеленъ на времето старозагорски първенецъ Хаджи Йорго — Ана Кирова. Бащата билъ нервенъ и строгъ човѣкъ, а майката тиха и кротка и често обичала да се зачита въ свещенитѣ книги. Кирилъ билъ първо и последно дете на родителитѣ си, които загинали въ руско-турската война (1877) и го оставили сетенъ сиракъ на две годишна възраст. Баща му билъ убитъ отъ свирепитѣ турски войски, които нахлули въ Стара-Загора следъ отстъплението на руситѣ. А майка му, която видѣла всички ужаси и разорението на родния си градъ, се поминала следъ завръщането си отъ плѣнъ отъ Одринъ, дето била откарана заедно съ майка си и детето си и много други. Малкиятъ Кирилъ билъ отгледанъ отъ баба си Хаджи Пенка и отъ двамата си вуйчовци.

Въ ранни години Кирилъ билъ палаво и немирно дете и затова често го наказвали въ кѣщи и въ училище. Вуйчо му страшно се сърдѣлъ за пакоститѣ на детето и здраво го тупалъ съ бастуна си.

Ето какво разказва самъ поетътъ за своята детска палавостъ:

— За да ме принуди да бжда миренъ и послушенъ, вуйчо ми намисли единъ день да ми даде добъръ урокъ, безъ да обади на баба ми. Той взема единъ файтонъ, качваме се и тримата и отиваме на разходка вѣнъ отъ Хасково. Азъ бѣхъ неизказано радостенъ на всичко, що виждахъ около. То бѣ първото ми пжтуване, при което азъ забелязахъ, колко хубави сж нѣкои долчинки, нѣкои поточета, нѣкои дървета. Свѣтътъ около ми бѣ пѣленъ съ нѣща, на които преди не съмъ обръщалъ внимание. Стигнахме на едно пусто мѣсто край буйна чешма съ нѣколко ко-